

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1230/2018
28.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Данијела Митровић и Дејан Радуновић, адвокати из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Јеврић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2. 669/17 од 18.10.2017. године, у седници од 28.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2. 669/17 од 18.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2. 1202/16 од 29.05.2017. године, ставом првим изреке, одређена је мера заштите од насиља у породици тако што је туженом забрањено да на било који начин узнемирава тужиљу и наложено му је да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиље. Ставом другим изреке одређена је мера заштите од насиља у породици тако што је туженом забрањено да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 200 метара. Ставом трећим изреке одређена је мера заштите од насиља у породици тако што је туженом забрањено да се приближава месту становања тужиље на удаљености мањој од 200 метара. Ставом четвртим изреке одређена је мера заштите од насиља у породици тако што је туженом забрањено да се приближава месту рада тужиље на удаљености мањој од 200 метара. Ставом петим изреке одређена је мера заштите од насиља у породици тако што је туженом забрањено даље становање у породичном стану у ... описаном изреком и наложено му је да се из стана исели у року од три дана од дана доношења пресуде. Ставом шестим изреке тужиљи је наложено да се усели у стан у ... описан изреком, а туженом је наложено да тужиљи допусти усељење у наведени породични стан. Одређено је да ће мере заштите од насиља у породици важити годину дана од дана доношења и да евентуално изјављена жалба не задржава

извршење пресуде. Ставом седмим изреке одбијен је предлог тужиле да се одреди привремена мера заштите од насиља у породици. Ставом осмим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 84.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2. 669/17 од 18.10.2017. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и осмом изреке.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, јер су у другостепеној пресуди оцењени битни жалбени наводи у смислу члана 396. став 1. ЗПП. Ревизијом се неосновано указује да другостепени суд није санкционисао нити образложио битну повреду поступка пред првостепеним судом која се састоји у томе што изреком првостепене пресуде није утврђено постојање насиља у породици. Међутим, супротно ревизијским наводима, изреком пресуде одређује се једна или више мера заштите од насиља у породици, у смислу члана 198. став 1. Породичног закона. Наводима ревизије указује се да је изрека пресуде противуречна, чиме се истиче битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија не може изјавити према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле брак 1988. године и имале хармоничне односе до око три године пре подношења тужбе (17.06.2016.године), када је тужени почео психички да узнемирава тужилу, уходи је, вређа, прети да ће је убити. Тужила је 10.07.2016. године напустила породично домаћинство и преселила се на адресу непознату туженом. Тужени је наставио да тужилу прати и у више наврата узнемирава на радном месту у ..., ком приликом су интервенисали радници обезбеђења те установе. Такође, тужени је узнемиравао тужилу телефонским позивима и бројним СМС порукама увредљиве и претеће садржине, упркос мерама заштите забраном приласка, састајања и комуницирања са оштећеном, које су донете решењем Другог основног суда у Београду Кпп 42/16 од 20.07.2016. године, које је продужавано у кривичном поступку 19.04.2016. године, а затим је иста мера поново одређена решењем истог суда од 26.12.2016. године. Увидом у предмет Другог ОЈТ у Београду Кт 753/16 утврђено је да се против туженог води кривични поступак због кривичног дела насиље у

породици, по кривичној пријави од 04.01.2016. године, а увидом у предмет истог тужилаштва Кт 2268/16 утврђено је да је против туженог као окривљеног поднет оптужни предлог дана 10.11.2016. године за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материјала. Према извештају Градског центра за социјални рад у ... – Одељење ..., тужени се није одазвао на више уручених позива за долазак у наведени центар за социјални рад. Тужени се јавио 27.08.2016. године, ком приликом је извршен интервју и опсервација и наведено да се ради о особи заинтересованој за сарадњу до мере и на начин који њему одговара. Наведено је да је тужени веома ригидан у испољавању својих патријархалних ставова, да је нарцисоидна личност коју је веома лако повредити, фрустрационо нетолерантан, са слабом контролом агресивних импулса. Покушава да минимизира или негира понашање које би га окарактерисало као насилника и врло често саопштава потпуно контрадикторне податке. Не испуњава базичне капацитете укључивања у психосоцијални третман, а у центру је одбио сваку могућност континуираног саветодавног рада. С обзиром на чињеницу да му је одузето службено оружје, а да је он према добијеним подацима набавио ново, да има нарцисоидну структуру личности и тешкоће у контроли агресивних импулса, наведено је да треба предузети све законом прописане мере како не би дошло до ескалације насиља.

Код овако утврђеног чињеничног стања, у побијаним нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право усвајањем тужбеног захтева тужиле и одређивањем мера заштите од насиља у породици тако што је туженом забрањено да на било који начин узнемирава тужилу, да јој се приближава, као и њеном месту становања и рада на удаљености мањој од 200 метара, да се исели из стана у ... описаног изреком и тужилу омогући да се у стан усели.

У поступку је утврђено да је тужени према тужилу у више наврата испољио понашање које представља насиље у породици, у смислу члана 197. Породичног закона, тако што ју је уходио, вређао, претио да ће је убити, узнемиравао је долазећи на њено радно место, и бројним позивима и СМС порукама претеће и увредљиве садржине. С обзиром да овакво понашање према тужилу није престало ни након изрицања мера заштите у кривичном поступку, да је тужени одбио сваку могућност континуираног саветодавног рада у надлежном Центру за социјални рад, и да је против њега поднет оптужни предлог за кривично дело недозвољене производње, држања, ношења и промета оружја и експлозивних материја, Врховни касациони суд је оценио да постоји значајна опасност да ће се насиље према тужилу поновити, па је било неопходно одредити мере заштите од насиља у породици прописане чланом 198. став 2. Породичног закона.

Наводима ревизије којима се истиче да тужени није вршио насиље над тужилом, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП. Супротно наводима ревизије, мера заштите од насиља у породици којом је туженом наложено да се исели из стана и омогући тужилу усељење у исти стан,

не утиче на његова својинска права на непокретности, већ само умањује обим његових својинских овлашћења, односно ускраћује му право становања у породичном стану у трајању од годину дана од доношења првостепене пресуде, а ово ограничење представља оправдану меру у интересу заштите жртве од насиља, у ситуацији када постоји реална опасност да ће се то насиље поновити. Ревизијом се такође неосновано указује да је тужиља својевољно напустила породични стан из разлога који се не односе на туженог, будући да је у поступку утврђено да се тужиља из стана иселила на непознату адресу управо из страха за сопствену безбедност, проузрокованог понашањем туженог које представља насиље у породици.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић